

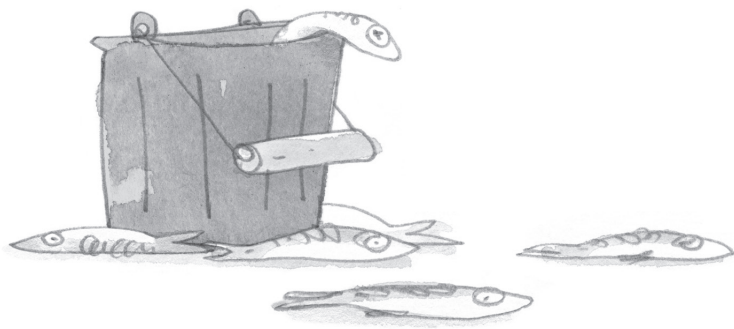
Iona Rangeley

EINSTEIN de PINGUÏN

EEN ZAAK met een LUCHTJE

Illustraties van David Tazzyman

Vertaald door Angelique Verheijen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Iona Rangeley

Oorspronkelijke titel: *The Case of the Fishy Detective*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland

Vertaling: Angelique Verheijen

Omslagontwerp: © 2022 HarperCollinsPublishers Ltd

Bewerking: Pinta Grafische Producties

Illustraties omslag en binnenwerk: © 2022 David Tazzyman

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1387 9

ISBN 978 94 027 6955 5 (e-book)

NUR 282

Eerste druk oktober 2023

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins *Children's Books*, een divisie van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK EEN

Terug naar Londen

I mogen liep na school in haar eentje naar huis.

Normaal gesproken ging ze samen met Arthur, maar hij was vandaag bij Theo, en normaal gesproken namen ze de bus, maar die had ze gemist. En ze was vandaag in een dappere bui.

Ik zie er vast heel volwassen uit, dacht ze, helemaal alleen op de stoep zonder dat er iemand bij me is.

En ze wás natuurlijk ook heel volwassen, als je erover nadacht. Over een week of drie werd ze elf, en dat was een indrukwekkende leeftijd. Tien zat ook al in de

dubbele cijfers, maar op een andere manier dan elf. Bij elf waren er pas écht twee cijfers dubbel.

Imogen had het idee dat ze zich heel anders zou voelen als ze eenmaal elf was, en dat zou je vast aan haar kunnen zien. Ze zou groter en slimmer zijn. Volwassenen zouden haar mening vragen over van alles en nog wat, en ze zouden haar antwoorden eindelijk serieus nemen.

In je eentje naar huis lopen was een goede oefening voor wat haar te wachten stond.

Het was begin maart, en geen enkele boom had zin om al aan blaadjes te beginnen. Als de wind door de takken blies was het net of de bomen de lucht krabden met hun klauwen. Maar het was warm voor maart, en Imogen had niks tegen grijs: grijs was vast een verstandige kleur,

typisch zo'n kleur die ze zou gaan waarderen als ze elf was.

Ze stak haar handen in haar zakken en dacht na over het wiskundeproefwerk van komende maandag en het verjaardagsfeestje van Amy Diggory. Zou Amy haar uitnodigen? Ze zou het niet leuk vinden als ze geen uitnodiging kreeg, maar ze moest er ook niet aan denken om wél te gaan. Het was behoorlijk verwarrend allemaal. Het vorige proefwerk had ze best goed gemaakt, maar deze week had meester Smith opeens allemaal letters in de sommen gezet, en ze wist niet of ze alles goed had begrepen. Ze snapte niet waarom ze de letters en cijfers niet gewoon apart konden houden. Als je ze op die manier naast elkaar zette, begon alles te wiebelen.

Maar dat waren problemen voor volgende week, bedacht ze. Ze deed het tuinhek open en liep over het pad naar de voordeur. Nu was het vrijdag, en dat was toevallig haar favoriete dag.

'Het is vrijdag!' riep ze terwijl ze de keuken binnestormde.

Mevrouw Stewart was net haar werkspullen aan het uitpakken en meneer Stewart – die vandaag vrij was – zat met zijn voeten omhoog voor de tv.

‘Verrek, je hebt gelijk,’ zei meneer Stewart. ‘Heb je dat op school geleerd?’

‘Mag ik even op je laptop kijken of de e-mail er al is?’ Imogen liet haar schooltas vallen en ging een koekje uit de koektrommel halen.

‘Niet meer dan één!’ zei mevrouw Stewart. ‘En kun je niet beter wachten tot Arthur thuis is? Hij raakt helemaal van slag als je de e-mail zonder hem leest.’

‘O, ja,’ zei Imogen teleurgesteld. ‘Maar als het nou belangrijk is? Stel dat Einstein een ongeluk heeft gehad of zoiets? Dan weten we het niet omdat we de mail niet hebben gelezen!’

‘Die mailtjes uit Australië zijn iedere week hetzelfde,’ zei meneer Stewart. ‘Einstein heeft weer een vis gegeten en een stukje gezwommen. Die mail kan best even wachten tot je broer thuis is.’

‘Misschien is deze wel anders.’ Imogen vond het niet eens zo erg om te wachten, maar ze had graag het laatste woord.

‘Je bedoelt dat hij misschien een sardientje heeft gegeten in plaats van een ansjovis? Wat moeten we dan beginnen?’ zei meneer Stewart. Imogen sprong over de bank, sloeg hem met een kussen en rende naar boven om een boek te gaan halen.

‘Lees je nog steeds detectives?’ vroeg mevrouw Stewart toen ze even later terugkwam.

Imogen liet zich op de bank vallen en zuchtte. ‘Nee,’ zei ze. ‘Ik vind detectives een beetje kinderachtig.’

‘Nee toch,’ zei mevrouw Stewart vol afgrijzen. ‘Dat meen je niet.’

Imogen maakte een vaag mompelend geluid en dook met haar hele hoofd in haar boek. Ze meende het inderdaad niet, niet echt. Eigenlijk had ze het heerlijk gevonden om een detective te zijn. Ze had haar notitieboekje maandenlang overal mee naartoe gesleept en onafgebroken gespeurd naar dingen die onderzocht moesten wor-

den. Maar sinds Einsteins vertrek was ze niets mysterieus meer tegengekomen. Of eigenlijk wel, maar alleen mysteries van het verkeerde soort, zonder helden en boeven. Het waren saaie mysteries: hoe moest je ‘hallo’ zeggen in het Frans, en waarom veegde Arthur nooit zijn klodders tandpasta uit de wasbak? Dat soort dingen.

Alleen de krantenknipsels op de koelkast herinnerden Imogen er nog aan dat ze ooit een detective was geweest. Mevrouw Stewart had ze per se willen ophangen.

**Imogen Stewart:
het meisje dat het
pinguïnmysterie oploste**

**VERMISTE PINGUÏN
TERUG IN SYDNEY
DANKZIJ BRITSE
KINDEREN**

**Pinguïns nu de populairste
dieren in dierentuin Sydney**

Het waren hele goede krantenknipsels, dat moest ze toegeven, en telkens als ze ernaar keek, gloeide ze van trots. Maar het was nu al een jaar geleden, méér dan een jaar zelfs. Ze kon maar beter accepteren dat haar detectivetijd achter haar lag.

Toen Arthur door Theo's moeder voor het huis werd afgezet, wilde hij zo graag naar binnen dat hij bijna vergat om afscheid te nemen. Hij dacht er nog net op tijd aan.

‘Bedankt dat ik mocht komen,’ zei hij snel. ‘En ik zie je maandag weer, Theo.’

‘Heb je haast?’ vroeg Theo's moeder.

‘Nee hoor.’ Arthur werd lichtroze. ‘Maar op vrijdag krijgen we altijd een e-mail van Ted. Hij werkt in de dieren tuin van Sydney.’

‘O, natuurlijk.’ Ze trok haar wenkbrauwen een stukje op. ‘Wat dom van me. Hoe kon ik dat nou vergeten?’

Theo's moeder had Einstein nooit ontmoet. Ze kreeg nog steeds een verbijsterde blik in haar ogen als zijn naam

viel, alsof ze niet kon geloven dat het echt was gebeurd.

‘Maak je geen zorgen, mam. De volgende keer dat Einstein op bezoek komt, stellen we hem aan je voor,’ zei Theo.

‘Dus hij komt terug?’

‘Nee... Dat weet ik niet,’ gaf Arthur toe. ‘Ik hoop het.’

‘Doe je ouders de groeten van me,’ zei Theo’s moeder afwezig. Ze werd afgeleid door Theo’s kleine zusje Sophia, die in tranen was uitgebarsten op de achterbank.

Arthur zwaaide nog een laatste keer en sprintte over het tuinpad naar de voordeur.

‘Imogen!’ gilde hij, terwijl hij naar binnen rende en zijn schooltas boven op de stapel afgetrapte gympies gooide. ‘Het is vrijdag!’

‘Verrek, je hebt gelijk,’ zei meneer Stewart. ‘Heb je dat op school geleerd?’

‘Dat was de eerste keer al niet grappig, pap,’ zei Imogen. ‘Mogen we nu de laptop? Alsjeblieft?’

‘Nou en of, ik sta erop dat jullie de laptop gebruiken,’ zei meneer Stewart. ‘Waarom hebben jullie dat nog niet

gedaan? Misschien is dit de week waarin alles anders wordt!’

‘Je bent nog steeds niet grappig!’ zei Imogen, maar ze was al halverwege de trap.

Lieve Imogen en Arthur,

Bedankt voor jullie e-mail van vorige week! Ik heb alles doorgegeven aan Einstein, en hij begon hard te snateren toen hij hoorde hoe goed Arthur zijn rekenproefwerk had gemaakt.

Einstein heeft deze week heel veel gezwommen en hij eet op dit moment liever sardientjes dan ansjovis. Hier is een foto van Einstein en zijn nieuwe vriend Steve. Ze hebben het net weer goedge maakt na een kleine aanvaring vanochtend, toen Einstein tijdens het voederen Steves vis wilde stelen. Volgens mij deed hij het vooral omdat er toeristen stonden te kijken. Einstein staat het liefst de hele dag voor de camera!

Toedels,

Ted

Meneer Stewart had gelijk; alles was normaal, er stond min of meer hetzelfde in als altijd. Maar soms, zo hield Imogen zichzelf voor, was normaal juist fijn. Het was fijn om te lezen dat het goed ging met Einstein, dat hij gelukkig was en dat hij vrienden was geworden met andere pinguïns. Toen Imogen nog negen was, had ze heel egoïstisch gehoopt op nog een avontuur, maar de Imogen van nu, die binnenkort tenslotte al elf werd, wist dat alles goed ging zolang Einstein veilig was. Ze glimlachte naar de foto en liep weg bij de computer.

‘Imogen, wacht even,’ zei Arthur.

‘Wat?’

‘Er is nog een bericht gekomen. Hij wil beeldbellen!’

Imogen draaide zich met een ruk om. Beeldbellen met Sydney kwam maar heel zelden voor.

Op dat moment begon de computer te rinkelen. Teds profielfoto verscheen op het scherm.

Imogen drukte snel op ‘Opnemen’. Teds hoofd vulde nu het hele scherm en deze keer bewoog het.

‘Hoi!’ Ted zwaaide en tuurde kippig in de camera. Eerst was hij nog een beetje wazig, maar al snel verdween de ruis en kwam hij scherp in beeld. Hij was in een kantoor – hetzelfde kantoor als tijdens het vorige gesprek. Imogen kon zich niet meer herinneren wanneer dat was geweest. Drie weken geleden? Vier?

‘Horen jullie mij?’ vroeg Ted.

‘Wat zei hij?’ fluisterde Arthur.

‘Ja, we horen je!’ riep Imogen. ‘Kun jij ons zien?’

‘Onze camera staat uit,’ zei Arthur. Hij duwde Imogen opzij om die aan te zetten.

‘Ha, daar zijn jullie!’ zei Ted. ‘Hoe is het daar?’

‘Goed.’ Imogen steunde onhandig op haar elleboog. Van beeldbellen werd ze altijd een beetje verlegen, al was dat eigenlijk niks voor haar. Ze voelde zich opgelaten als ze haar eigen minigezicht in de hoek van het scherm zag.

‘Het is hier heel laat. Ik heb nachtdienst, dus ik vond dat ik Einstein wel even hallo kon laten zeggen.’

Arthur werkte zich naar de rand van de bureaustoel om beter zicht te hebben. Imogen had de stoel weer eens bijna helemaal ingepikt. ‘Waar is-ie?’ vroeg hij.

‘Sst,’ fluisterde Imogen. ‘Ted pakt hem nu.’

Ze keken toe terwijl Ted zich voorover boog om iets van de vloer te tillen, en een paar seconden later verscheen Einstein. Hij trappelde met zijn pootjes in de lucht alsof hij niet precies wist waar hij was. Ted zette hem voor de computer op het bureau.

‘Kijk eens wie daar zijn, Einstein,’ zei Ted.

Einstein keek omhoog naar het scherm en toeterde opgetogen.

‘Hoi, Einstein,’ zei Imogen.

Einstein stak zijn flippers in de lucht en stuiterde op en neer.

‘We missen je!’ zei Arthur. ‘Wanneer kom je weer naar Londen?’

Einstein haalde snaterend zijn vleugels op en deed een paar verwoede pogingen om in het scherm te pikken.

‘Hij mist jullie ook,’ zei Ted. ‘Kunnen jullie niet op bezoek komen in Sydney?’

‘Misschien,’ zei Imogen onzeker. ‘Maar we mogen niet alleen. Pap en mam moeten er eerst voor sparen en vrij nemen op hun werk en dat soort dingen. We weten niet wanneer dat gaat lukken.’

‘Het is ook een heel eind,’ zei Ted begripvol.

‘We willen het wel, hoor,’ voegde ze eraan toe.

‘Je zegt het direct als Einstein weer naar Engeland komt, hè?’ vroeg Arthur.

‘Arthur, jij bent de allereerste die het hoort.’

Arthur glimlachte en leunde achterover. Hij vond Ted aardig. Ted zei altijd precies de goede dingen.

‘Ik ben bang dat we zo af moeten sluiten, maar we belen snel nog een keer.’ Ted woelde door Einsteins veren en gaf hem iets lekkers.

‘Oké. Tot binnenkort, Einstein,’ zei Imogen. Ze streek met haar vingers over het scherm, alsof ze Einstein zo kon aaien.

‘Dag, Einstein!’ zei Arthur.

Einstein snaterde zo enthousiast dat hij zijn visje liet vallen, en hij struikelde over het toetsenbord in de haast om het weer te pakken te krijgen. Het beeld kreeg de kleur van veren toen Einstein tegen het scherm smakte.

